

Stephan Wung-Sung de Fønss' prædiken 21. søndag efter trinitatis

Taler

Stephan Wung-Sung de Fønss
Præst

Dato

9. november 2025

Sted

Simon Peters Kirke, Kolding

Omstændigheder**Prædikentekster**

Anden Kongebog kapitel 5, vers 1-5.9-15
Paulus' Brev til Efeserne kapitel 6, vers 10-17
Johannesevangeliet kapitel 4, vers 46-53

1 Kære menighed

Det er ved at være den tid på året, hvor mange af os kravler under den varme og velgørende dyne.

5

Eller lader os indsvøbe i et lunt og loddent uldtæppe.

Vi hoster.

10 Og vi nyser.

For influenzasæsonen er for alvor over os.

Og i de senere år har den fået en følgesvend i covid.

15

Feberen følger, når vi bliver syge.

Vores kropstemperatur stiger.

20 Det værker i hele kroppen.

Muskler og led føles ømme.

Feberen er kroppens måde at kæmpe på —

25

en brændende protest mod det, der har sneget sig ind.

Den bringer os til ro, men den gør os også urolige.

For i feberen mister vi orienteringen.

30

Så er det, at vi kan få et feberanfald, og temperaturen stiger endnu mere.

Vi må sove for at få kroppen til at virke igen – og for at få feberen til at falde.

35

Nogle får feberdrømme, hvor alt virker uvirkeligt eller skræmmende.

Andre ligger i en feberdøs, hvor alt fremstår omtåget.

Og nogle får koldfeber og ryster over hele kroppen.

40

I **Matador** – hvis man ser den fra sygelejet – reddede Hr. Stein skærene ved at skulle sige, at han havde giftfeber.

Nogle får eksamensfeber, når alt er på spil.

45

Når vinterens mørke vejer tungere end dagtimernes lys, får mange rejsefeber og drager mod sydens sol.

Selv præsten kan få lampefeber, når han skal stille sig op på prædikestolen.

50

Og i disse dage er der uden tvivl mange, der lider af valgfeber her op til kommunalvalget.

Feber er mere end varme i kroppen.

55

Den er et billede på alt det, der bringer os ud af balance — når verden flimrer, og virkeligheden mister form.

Feberen gør verden utydelig.

60

Farverne mister deres styrke.

Lydene bliver til dæmpede ekkoer, der kommer for sent.

65

Kroppen ligger stille, men inden i os sker der for meget.

Tankerne snurrer rundt – som et garnnøgle, der er sluppet på gulvet.

70

Sådan føles det, når vi mister orienteringen.

Når vi ser, men ikke forstår.

Når verden sitrer — og alt afhænger af et ord.

75

Sådan ligger drengen i dagens evangelium.

Hans krop brænder, og hans far kan intet stille op.

80

Den kongelige embedsmand – vant til at give ordrer – er nu hjælpeløs.

Magten smuldrer, når den, vi elsker, lider.

Han gør det eneste, der er tilbage:

85

Han går.

Går ud af sin verden og ind i den andens — den verden, hvor håbet hænger på et enkelt menneske.

90

Et menneske, han knap kender, men som nogen har hvasket hans navn: Jesus.

Måske går han af sted med feber i sjælen.

95

Ikke den, der kan måles med et termometer, men den, der rammer os, når vi mister fodfæste, når vi står dér, hvor vi ikke længere selv kan skabe mening.

Vi kender den feber.

100

Når alt i livet er blevet for meget, for hurtigt, for skrøbeligt.

Når vi længes efter en hånd, der siger: det skal nok gå.

105 Når bønnerne ikke er et formuleret ord, men bare et suk.

Den feber får også os til at lede efter Jesus.

Nogle gange midt i natten.

110

Andre gange i lægens venteværelse, på gangen uden for stuen på sygehuset, i stilheden efter dårlige nyheder.

Jesus møder embedsmanden.

115

Men han gør ikke det, faderen forventer.

Han går ikke med.

120 Han lægger ikke hånden på drengens pande.

Han beder ikke højt, han kalder ikke på tegn.

Han siger bare:

125

“Gå hjem. Din søn lever.”

Få, enkle ord.

130 Ingen forklaring.

Ingen sikkerhed.

Få ord, der kræver tro, før det viser sig sandt.

135

Og faderen tror.

Han går.

140 Går hjem gennem det samme landskab, han før gik ud i —
men noget i ham er forandret.

Han er ikke længere drevet af desperation, men båret af tillid.

145

For ordet har slået rod i ham.

Det er begyndt at virke, før han endnu ser det ske.

150

Troen er ikke en klippe, men en bevægelse.

Et skridt i tillid, mens verden stadig sitrer.

Tro er at gå, selvom feberen ikke er faldet endnu.

155

Og midt i labyrinten, hvor alt flimrer, lyder ordene stadig:

“Din søn lever.”

De ord bliver som et køligt klæde på en brændende pande.

160

Som klar luft efter en lang nat.

Som begyndelsen på at se verden igen.

165

De ord — din søn lever — det er også det ord, der lyder i dåben.

Når vandet rører huden, og livet får nyt navn.

Når Gud siger til os: Du lever. Du hører mig til.

170

Vandet køler – Ordet helbreder.

Og troen — den tager sin begyndelse dér, hvor feberen slipper taget.

175

Na’aman stod også dér — i sin egen labyrint.

Han var en mægtig mand, hædret og æret.

Men kroppen bar sygdommen, og stoltheden bar modstanden.

180

Han ville have noget stort, noget synligt, noget, der lignede et mirakel.

I stedet fik han en besked, der lød for banal til at være sand:

185

“Gå ned og bad dig syv gange i Jordan.”

Han tøvede.

190

For det virkede for simpelt.

Men til sidst — til syvende og sidst – gik han ned i vandet.

Syv gange.

195

Og på den syvende gang var huden blevet ny — ikke kun på kroppen, men i hjertet.

Han var blevet rensset for noget mere end sygdom.

200

Han var blevet rensset for forestillingen om, at tro altid skal være storslået, at Gud altid må bevise sig.

Sådan står også vi i dag ved vores dåbs vand.

205

Ikke som helte, men som mennesker.

Med feberen latent i kroppen, frygten i sindet, tvivlen i troen.

210

Og alligevel kaldes vi ned i vandet, for dér lyder de samme ord, som Jesus sagde til embedsmanden:

“Din søn lever.”

215

Vandet rører huden, men det er ordet, der virker.

Det ord, der siger: du hører mig til.

Du skal leve.

Ikke i frygt, men i tillid.

Ikke i feber, men i fred.

225

Paulus siger i dag til menigheden i Efesos:

“I øvrigt, vær stærke i Herren og i hans mægtige styrke.

230

Ifør jer Guds fulde rustning.”

Ikke for at kæmpe med våben, men for at stå fast, når mørket og feberen, frygten og tvivlen sniger sig ind i livet.

235

For troen er ikke et skjold af stål, men et skjold af tillid.

Retfærdigheden er ikke et brystpanser af jern, der ikke kan gennemtrænges, men den milde og urokkelige overbevisning, at Gud står ved vores side.

240

Sandheden spændes ikke om lænden som en uniform, men som en rytme i kroppen, der minder os om, hvem vi er, når vi glemmer det.

Og frelsens hjelm — den bæres ikke som et tegn på sejr, men som beskyttelse for tanken, når alt vil forvride sig i frygtens logik.

245

Sådan står vi — rensede, men stadig sårbare.

Helbredte, men stadig menneskelige.

250

Med Guds ord som vores eneste rustning, og med dåbens vand som det mærke, der minder os om, at vi hører Gud til.

Og da vi bar [NN] til dåben i dag, minder Gud os alle om, at vi hører ham til — hver gang vi hører vandet røre og ordet lyde.

255

Feberen falder.

Varmen slipper.

260

Kroppen bliver rolig.

Og vi mærker livet vende tilbage — som en stille, hellig klarhed.

265

For vi lever ikke længere i labyrinten.

Vi lever i ordet, i vandet.

Og i Gud.

270

AMEN

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

275

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

21. søndag efter trinitatis, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

280

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/stephan-wung-sung-de-fonss-praediken-21-sondag-efter-trinitatis>

285

290

295